

TAMMI

JARI JÄRVELÄ

SÄRKYVÄÄ

JARI JÄRVELÄ
SÄRKYVÄÄ

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

JARI JÄRVELÄ

- Bambi ja muita novelleja, 1995
Nuorikko ja muita novelleja, 1996
66 luuta. Porvoo, 1998
Lentäjän poika, 1999
Veden paino, 2001
Paljon on Afrikasta kertomatta, 2002
Pieni taivas, 2004
Kansallismaisema, 2006
Romeo ja Julia, 2007
Mistä on mustat tytöt tehty?, 2009
Zombie, 2010
Château Inkeroinen, 2012
Parempi maailma, 2012
Tyttö ja pommi, 2014

Hyvä blogini lukija! Hyvä Heli!

Tervetuloa Särkyvää-blogiini.

Seuraavassa esittelemäni tavarat ovat elämäni tärkeimmät. Ne ovat ainoat tavarat, jotka minulla on jäljellä. Nämä tavarat kertovat totuuden minusta.

Kirjoituksiin on tapana lisätä, että kaikki tekstissä kuvatut henkilöt ovat kirjoittajan mielikuvituksen tuotetta, ja jos jouskossa on todellisia ihmisiä, heidän nimensä on muutettu.

Joo, tähän ei. Mun tekstini kertovat todellisista ihmisistä, ihan niiden oikeilla nimillä. Vaimoni nimi oli Heli. Haista Heli vittu.

Näin löysin tähden

Muuttoiltana istuin Helin kanssa uuden asunomme pimeässä keittiössä. Vain naapurin ulkolyhty loi valoa sisään, en ollut ehtinyt panna vielä kattolamppua paikoilleen. Pahvilaatikot levittäytyivät ympärillä kuin kaupunginmuuri. Keittiönpöytä oli löytänyt paikkansa, sillä oli pieni pullo kuoharia. Laatikosta, jonka kylkeen olin Helin käskystä tussannut SÄRKYVÄÄ, Heli löysi kaksi kapeajalkaista viinilasia, kilistimme maljoja.

Meille! Kodille!

Ruokaa ei uudessa talossa vielä ollut, lukuun ottamatta yhtä omenaa, joka oli ollut muuttoeväänä ja jäänyt syömättä.

Heli availi laatikoita ja löysi kahvelit, halkaisi omenan veitsellä. Minä löysin sillä aikaa taskulampun. Pimeydessä Heli oli puolittanut omenan väärinpäin, vaakasuoraan eikä pystysuoraan.

Henkäisin. Omenan sisälle oli kätkeyty tähti. Viisi siemenen koloa muodostivat sakarat. Kaikki nämä vuodet olin halkaissut omenan mielestäni oikein, pystysuoraan.

Kilistimme taas laseja. Kääntelin omenanpuolikasta taskulampun valossa. Tajusin että kosketusetäisyydellä piilee kokonainen kätkeyty galaksi. Rinnakkaistodellisuus, jota ei

löydä niin kauan kuin jumittaa vanhoissa, syväanjuurtuneissa tavoissa.

Silmäilin ympärilleni epäluuloisena, nuuhkin verikoirana, nostelin pahvilaatikosta tuttuja esineitä, kuvittelin mitä niiden sisältä löytyy, jos osaan vain katsoa eri tavalla kuin ennen.

Hei älä viitti alkaa purkaa tavaroita vielä tänään, Heli sanoi.

Heli söi omenanpuolikkaansa, mä säästin omai. Omenanpuolikas kuivui ikkunalaudalla, tähti sisältä ei kadonnut.

Tie on molempiin suuntiin suora ja pitkä, tuuli pyyhkii sitä tasaisena seinänä. Ryhmä pyöräilijöitä ponnistelee vastatuuleen, ne ovat taipuneet lähes kaksinkerroin yli ohjaustankojen. Niiden takit lepattavat, kaikilla näyttää olevan kyttyräselkä. Notre Damen kellonsoittajien pyöräretki.

Pilvet kiitävät ajokoirina matalalla heitä vastaan, tien varressa seisovasta tytöstä näyttää liikkuvan taivaan vuoksi kuin kyttyräselät peruuttaisivat koko ajan.

Tyttö seisoo pientareella vieressään vaaleanpunainen trolley, jonka alla on neljä pientä pyörää. Jono muurahaisia marsii sotaisasti laukunlaitaa ylös.

Pyöräilijät pääsevät viimein tytön kohdalle. Tyttö vilkuttaa heille vasemmalla kädellään. Oikea käsi on kipsissä ja roikkuu kantoliinassa tytön rinnuksella. Yksikään kyttyräselistä ei vilkuta takaisin. Tyttö kuulee huohotuksen ja haistaa hien joka leijuu tienpinnassa raskaana kuin sinappikaasu vielä pitkään sen jälkeen, kun polkijat ovat menneet ohitse.

Viimeisen pyörän tarakkaan on kiinnitetty lappu: Your Happiest Biking Holidays.

Kyttyräselät katoavat kilpikonnamaisen hitaasti horisonttiin. Tytöllä ei ole kelloa tai kännykkää, joilla hän voisi mitata aikaa. Päässä tytöllä on rastat, jotka se on vetänyt lenkillä poninhännäksi. Pursuilevaksi sellaiseksi.

Vastapäiselle pientareelle löntystää lehmä, joka on kallellaan vasempaan kuin kaatuva rahtilaiva. Vaikuttaa kuin kaikki neljä mahaa, pötsi, satakerta, verkkomaha ja juoksutusmaha, olisi lastattu rahtilehmän sisään toispainoisesti. Tyttö vilkuttaa lehmälle. Tyttö haluaa uskoa, että lehmä vispaa häntäänsä juuri hänelle, eikä karpäsilille.

Hän yrittää tehdä lehmän kanssa aaltoja. Kahdestaan niitä on vaikea tehdä, varsinkin ilman ovaalinmuotoista stadionia. Eikä lehmä heiluta häntäänsä rytmissä.

Suoran kaukaisesta päästä lähestyy musta Bemari. Tyttö nostaa ajoissa peukalon pystyyn. Auton sisässä on perhe. Lapsennaama tuijottaa sivuikkunasta tyttöä silmät niin pullottaen että ne näyttävät pingispalloilta, joihin on tussattu pupilit. Auto hidastaa tytön kohdalla, jatkaa sitten matkaansa. Se on tytön laskujen mukaan kahdeksaskymmenestoinen auto, joka ohittaa hänet. Kuusitoista autoista on töötännyt ohi menessään.

Suoran toisesta päästä lähestyy uusi auto, vihreä Lada. Ihan kuin kuusimetsästä olisi irronnut sammaleinen kivi ja siihen olisi pantu pyörät alle. Tyttö heiluttaa peukaloaan ja astelee kiireesti tien poikki sen toiselle puolelle. Auto ajaa tytön ohi, kuski jarruttaa nytkähtäen noin kymmenen lehmänmitan päähän. Se peruuttaa takaisin kaistoilla käärmemäisesti mutkitellen, pääsee tytön rinnalle. Ratissa istuu pullea mies, jonka paidan peittävät kainaloitten alla ruokalautasen kokoiset läikät. Ulos ei ikkunasta tulvahda hien, vaan hyttysmyrkkymäisen deodorantin haju.

Mies viittoaa, että tyttö nostaisi kipsikättään ylös. Tyttö nostaa.

Mies tuijottaa tytön rintoja. Itse asiassa se lukee tytön paitaan printattua tekstiä.

Mies hymähtää. Se käynnistää auton ja ajaa eteenpäin. Se pysähtyy samaan paikkaan kuin ensimmäisellä kerralla, tien

varteen parinkymmenen metrin päähän tytöstä. Mies tönäisee pientareen puoleisen etuoven auki.

Mitä vittua? tyttö sanoo.

Tyttö vetää trolleyta perässään. Laukku poukkii pitkin pientareen epätasaista pintaa.

Tyttö kurkistaa Ladaan sisään.

Ei kai sun nimi ole Aku? mies kysyy.

Ei oo. Agnes.

Aattelin tosta sun paidasta. Mulla oli kerran ystävä, jolla oli rintanappi, jossa luki Raha ei oo mun valuuttaa.

Eihän mun paidassa niin lue.

No samaa sukua toi teksti. Mihin matka?

Eteenpäin. Ja vielä sen jälkeen eteenpäin.

Mies nyökkää. Tyttö avaa auton takapaksin, siellä on ennestään pahvilaatikko, jossa törröttää päällimmäisenä aito kroko-tiilinkallo ja muovinen pallokala. Tyttö nostaa pinkin laukunsa pahvilootan viereen ja sulkee paksin. Sitten se istuu etupenkille ja vetää oven kiinni.

Kun mies kurvaa keskemälle tietä, auto sammuu.

Paska auto, mies sanoo.

Paska kuski, tyttö ajattelee muttei sano.

Auto häviää nytkähdellen suoran päähän.

Lehmä jää tuijottamaan pientareelle jäänyttä trolleyn pyörää, pää kallellaan toiseen suuntaan kuin ruho. Lehmä heiluttaa häntäänsä, pyörä ei vastaa.

Matka ensimmäiselle palmulle

Kun olin 17-vuotias, janosin pois pikkukaupungista jossa asuin. Kuulin pöllön huhuilevan metsästä: Mene Eurooppaan.

Kuulin kivien rapisevan soratiellä kenkieni alla: Juokse poika juokse.

Pihakoivu havisi ja kuiski: Jos jäät lapsuutesi pihapiiriin vielä yhdeksikin kesäksi, jäät tänne ainiaaksi.

Sammakko kurnutti vaativasti ojasta: Katso isääsi, sinusta tulee samanlainen kurppa kuin se jos et pakene.

Jopa saunan piipusta kiemurtava savu puhui minulle tuprahdellessaan: Minä näytän suunnan, mene etelään, pysähdy vasta kun kohtaat ensimmäisen kamelin.

Kaivoin hautoja koko kesäkuun saadakseni rahat interrailkorttiin. Hautojen kaivuu oli piinallisen hidasta, ainoa jolla oli lupa käyttää bobcatia oli hautausmaan vakinainen työntekijä Anttonen. Se ajeli bobcatia ympäri käytäviä kauha pystyssä, kun minä ja yksi Jussi lapioimme hiki virraten pitkin selkärankaa. Maa oli kesäkuun alussa vielä roudassa ja hakkasimme Jussin kanssa rautalapioilla tuntikausia, jotta saisimme aikaan edes pienen kuopan. Iltapäivän lopuksi Anttonen pysäytti bobcatin kuopan viereen, pudisti päätään: Ei ei pojat, se sanoi. Nykyajan nuoret ei pysty mihinkään. Sitten se

kuopaisi hautakuopan viidessä minuutissa bobcatillaan. Meidän tehtäväksi jäi korjata Anttosen ympäriinsä roiskimat sanat ja mullat ja savet yhteen kasaan ja kätkeä luut, ettei omaiset pelästy. Ilmaisina ylitöinä. Anttonen huristi bobcatillaan portista ulos.

Kerran löysin Anttosen veivaamasta multakasasta naisen pääkallon, sillä oli enää muutama pitkä vaalea hius päässä. Pääkallo sanoi minulle: Miksi sinä et jo mene poikani? Jos et kohta lähde, mätänet tänne niin kuin minä. Lihat lähtee ensin, sitten hiukset.

Seuraavana päivänä otin loparit. Rahaa oli vähemmän kuin olin toivonut. Sain niillä interraillipun, ja vähän jäi ylikin. Otin kotoa mukaan metvurstipötkön ja kaalinkerän. Kotikaupungista sain matkakumppaniksi puolitutun punkkari-tytön, se sanoi haluavansa pois koko vitun Euroopasta Afrikkaan asti. Tytön nimi oli Aku. Kaalinkerän söimme ensin, se täytti hyvin vatsan neljän päivän ajan. Pieretti paljon, kuuden hengen junahytissä me ei kehdattu pierrä kun emme tuntenneet toisiamme, menimme vuorotellen käytävään. Pääsimme Avignoniin asti. Naiset eivät tanssineet Avignonin sillalla niin kuin olin koulussa laulanut. Söimme sillalla kaalinkerän loppuun ja aloitimme metvurstia, se janotti, piti juoda suihkulähteestä. Etelän mailla vesi pulppuaa suihkulähteisiin puhtaista puroista ja ihmiset juovat sitä.

Tästä suihkulähteestä ne eivät juoneet. Sain hirveitä vatsanväännteitä, tuntui että lihakset repeytyvät kylkiluista irti, ja makasin luteisessa retkeilymajassa kolme päivää. Aku joi joka päivä samasta suihkulähteestä mutta ei sairastunut. Helvetin ankka. Minut siirrettiin kymmenen hengen makuusalista yhden hengen huoneeseen, koska pelotin valituksellani kuolemma kaikki vieraat pois. Isäntä yritti selitellä, että hänen satavuotias mummunsa tekee kuolemaa. Se vaati minulta lisä-

maksua, sanoin etten voi maksaa mitään koska lompakkoni on viety sillä aikaa kun makasin sairaana. Se potkaisi minut pellole, sadatukset kuuluivat kahden korttelin päähän.

Ei kukaan ollut tietenkään vienyt lompakkoani. Minulla oli kaikki rahat vatsapussissa, joka oli koko ajan alushousuissa. Vatsapussi oli muuttanut väriä vatsataudin aikana, samoin sen sisällä olevat rahani. Liotin niitä puhtaiksi joen rannassa, ylläni kaartui Avignonin silta, jossa naiset eivät vielääkään tanssineet. Ne olivat siirtyneet tanssimaan diskoihin.

Sain setelit lopulta ruskeista vihreiksi. Kuivattelin niitä Avignonin joen törmällä, panin pikkukiviä painoksi etteivät ne lennä tiehensä. Seurasin onkijoita. Lähelleni tuli kaksi tummaihoista miestä. Niiden naama oli ryppyinen rusinan pinta. Ne olivat huomanneet rahani ja tulivat ryöstämään minut. Kokosin setelit hätäisesti, päätin hypätä jokeen. Aallot kohisivat minulle: Ui poika ui, me viedään sinut ensimmäiselle palmulle. En ehtinyt kahlata veteen, miehet olivat jo vieressä.

Päätin potkaista lähempää munille ennen kuin se ehtii kysymään mitään. Reiteni olivat kyykkimisestä niin puuduksissa, että jalka nousi vain viisi senttiä. Miehet pyysivät minua vartioimaan tavaroitaan sen aikaa, kun he käyvät uimassa. Ne jättivät vaatteensa ja lompakkonsa ja silmälasit ja olalla kannettavat juuttisäkkinsä ja yhden pokkarikameran eteeni ja pulahtivat virtaan. Olisin voinut juosta pois niiden omaisuuden kanssa, eivätkä ne varmasti olisi kerenneet perään.

Odotin, kun ne nousivat. En jaksanut juosta. Miehet kiittivät, ne tarjosivat minulle säkistään syömistä. Toinen otti minusta pokkarikameralla kuvan. Se kysyi osoitetta johon voisi sen lähettää. Minua oli varoitettu antamasta tuntemattomille osoitetta. Annoin varoiksi mummoni osoitteen. Jos ne tulisivat Suomeen ryöstämään, ryöstäkööt mummon ja

sen kamalat röpölasiset maljakot ja käkikellon, joka säikäyttää kaikki vieraat 24 x vrk.

Syksyllä mummolle tuli kirje, jossa oli valokuvani joen rannalta. Mummo sanoi, että näytin kuvassa Bergen-Belsenin keskitysleiriltä vapautetulta vangilta. Olin vatsataudin jäljiltä luuta ja nahkaa, ja hiukseni oli hostellinpitäjä jyrsinyt sairastaessani lyhyeksi, kun oli epäillyt minussa olevan syöpäläisiä. Akun mielestä näytin kynittynä Johnny Rottenilta, vatsatauti puki minua.

Valokuvan takana oli tekstiä. Olin varma, että miehet ruinaavat minulta rahaa, ne uhkaavat tulla Avignonista Suomeen ja tappaa minut jos en anna. Käännätin tekstin koulussa yhdellä Tuijalla, joka luki ranskaa. Se sanoi, että takana luki: Sydämelliset terveiset pohjoisen pojalle. Ahmed & Abdul.

Kun katson kuvaa, kuulen yhä aaltojen kuiskivan: Ui poika ui, viemme sinut ensimmäiselle palmulle. Me viemme sinut paratiisiin.

Raha ei ole mun valuuttaa

Pyysin Akulta pinssin, kun jatkoimme Avignonista. Siinä luki RAHA EI OLE MUN VALUUTTA. Sillä oli takissaan ainakin 50 rintanappia.

Rakastuin Akuun, kun söin sen kanssa samalla muoviluskalla. Kutsuin sitä rumaksi ankanpoikaseksi, se piti nimityksestä vaikka oli tyttö. Saatanan räpyläjalka rakastui myöhemmin Pamplonassa ruotsalaiseen häntäheikkiin.

Kun työnsin pinssin neulan farkkutakkini läpi, tuntui kuin olisin työntänyt neulan sydämeeni.

1 KOMMENTTI

Nimetön:

Guuglasin Aku Ankkaa, päädyin tänne. Miksei täällä oo sarjakuvia?

Tyttö tarkastelee miestä vieressään Ladan ratissa. Paksu, hiki-
nen, punoittava. Onkohan se humalassa?

Hyvät puolet: Se haisee hyttysmyrkyltä eikä hieltä.

Huonot puolet: Se haisee hyttysmyrkyltä.

Ladan sisällä pörräävä kärpänen ei piittaa hajusta, se pyö-
rii immelmanneja, surisee ja pysähtelee vuoron perään tytön
ja miehen käsivarrelle.

Kiva lemmikki sulla, tyttö sanoo.

Ei ole enää, mies sanoo. Oli undulaatti kun olin seitse-
män.

Huonot puolet: Huumorintajuton.

Tarkoitin kärpistä, tyttö sanoo.

Ei kärpänen ole lemmikki, mies korjaa. Kärpänen on kaksi-
siipinen tauteja levittävä hyönteinen, jolla on isot verkkosil-
mät mutta mikroskooppiset aivot. Se ampanseo lentoon aina
takayläviistoon, se on helppo läpsäistä hengiltä, kun lyö käm-
menet yhteen sen takana.

Mies vilkaisee tyttöä. Tyttö on pitkä, miten noin pitkä voi
olla? Sen pää hipoo auton kattoa, vaikka se istuu penkillä
vinossa.

Oletko sä koripalloilija? mies kysyy.

En.

Aattelin kun sulla on tuo urheiluvamma.

Ei tää ole mikään vamma.

Tyttö näpertää hetken, että saa olkaliinan auki. Se ottaa kipsin pois oikeasta kädestä, lyö sillä karpäsen hengiltä. Takayläviistoon.

Tää on mulla mukana, että saisin helpommin kyydin.

Mitä helvettiä?

Kipsi kädessä saa hyvin liftin, tyttö sanoo. Kokeile joskus. Vielä parempi olisi kipsi jalassa. Mutta sen kanssa on hankala kävellä. Ja tarvitsisi kyynärsauvankin mukaan. Tietysti jos mä olisin isotissinen blondi, seisaisin pientareella silmät mollottaen suurina ja mantelinmuotoisina kuin bambilla ja suu söpösti auki kuin matoa suuhun odottavalla varpusenpoikasella, saisin kaikista varmimmin kyydin. Ne kuskit on vaan monesti sellaisia joiden kyytiin mä en halua. Harva poimii autoonsa kipsikätkisen raiskatakseen sen. Hätätapauksessa kipsi on myös oolrait lyömäase.

Sä huijasit mut pysähtymään. Mies vonguttaa liian alhaisella vaihteella, auto kuulostaa yhtä kiihtyneeltä kuin ajajansa.

Vetosin sun lähimmäisenrakkauteen.

Mä en rakasta lähimmäisiäni, mies sähähtää. Enkä kaipaa mitään tunteellisia purkauksia. Tarvitsen seuraa etten nukahda.

Ammatillinen suhde käy mulle hyvin.

Mihin sä olet menossa? mies kysyy.

Berliiniin poikaystävän luo.

Huono suunta mulle, mies tuhahtaa.

Minne sä olet menossa? tyttö tenttaa.

Etelämmäs.

Mun isällä ja äidillä on loma-asunto Nizzassa. Etelä käy mulle hyvin, tyttö sanoo ja painaa nenää siankärsäksi sivulasiin.

Entäs se poikaystävä Berliinissä?

Se voi syödä currywurstia siellä.

Mitä helvettiä sä teet Tanskassa, jos sun vanhemmat on Nizzassa?

Olin poimimassa pientareella ahomansikoita, tyttö kivah-
taa. Että voisin syödä isin ja äidin kanssa mansikoita ja kerma-
vaahtoa. Onko vielä muuta, karpäsiä vihaava setä?

Sinähän sen karpäsen tapoit!

Tyttö yrittää siirtää penkkiä taaksepäin, ei onnistu, penkki
on jumissa. Se joutuu matkustamaan polvet melkein suussa.
Tuulilasin sisäpuolella heiluu kaulastaan vieterihiiri, jonka
kyljestä tököttää avaimen kanta. Tyttö pyöräyttää avainta
muutaman kierroksen. Hiiren muoviset jalat rupeavat sätki-
mään ilmassa.

Eikö hiiren pitäisi kulkea lattialla? Juuston perässä?

Ei, mies sanoo äkäisesti. Annat sen roikkua siinä.

Okei okei.

Ladan ainoa ilmastointi on kuskin puolella raollaan oleva
ikkuna. Hiki saa tytön selän liimautumaan keinoahkaistui-
meen. Hiiri sätkii hiljaa ilmavirrassa edestakaisin.

Mikä sun nimi on? tyttö kysyy. Mä olen siis Agnes.

Mä puhun kuutta kieltä, mies sanoo.

Okei.

Je m'appelle Teemu. Ich bin sechsvierzig Jahre und
habe einen Sohn und eine Tochter. Mi esposa es una puta.
Grazie e buonanotte.

Mikä noista sanoista oli sun nimi?

En olis ottanut sua kyytiin, jos sulla ei olisi ollut suomea
paidassa.

Tyttö katsoo t-paitaansa. Rintojen yli kulkee teksti LÄHIÖ-
KUNINGATAR, sanan ylle on piirretty kultainen kruunu.

Okei.

Mä olen väsynyt kansainvälisyyteen. Mä en aio puhua loppuelämäni aikana enää muuta kuin suomea. Puhutko sä muita kieliä kuin suomea?

En.

Oikein hyvä.

Näin minusta tuli kestävyysjuoksija, osa 1

Ensinnäkin nämä ovat shortsit eivätkä sortsit. Shortsit on johdettu englannin sanasta short, joka tarkoittaa lyhyttä. Sortsit ei tarkoita mitään.

Ja mun Lasse Virén -shortsini ovat oikeasti lyhyet, lahjetta ei ole ollenkaan. Niistä näkyy ponnistava jalka nilkasta reisi-lihaksen kärkeen.

Lasse Virén -shortsit pussittavat mallilleen tyypillisesti edestä ja takaa, vähän kuin juoksijalla olisi viisi numeroa liian isot vaipat koko ajan housuissa. Pienikin tuulenvire, niin ne lepattavat villimmin kuin Suomen lippu olympiakisojen palkintojenjaossa.

Lasse Virén -shortsit ovat rumin malli shortsien maailmanhistoriassa. Niin rumat että ne on jo kauniit. (KUULITKO? K-A-U-N-I-I-T!) Niissä on juostu neljä olympiakultaa. München 1972, 5 000 metriä, 10 000 metriä. Montreal 1976, 5 000 metriä, 10 000 metriä. Ja tulos ratkaisee. Sisäisesti rumat koreilevat kauniilla vaatteilla, hitaat ylvästelevät sykemittareilla ja varusteiden aerodynaamisuuudella.

Urheiluvaatteet saavuttivat Lasse Virén -shortseissa täydellisyytensä. Hiostavaa tekokuitua ja lökötystä. Nykyiset urheilu-kauppojen tekniset vaatteet ovat pelkkää kalmankalpeaa kangastusta noista suomalaisen kestävyysurheilun kunnian vuosisista.

Itse juoksin viimeisen Cooperin testini Lasse Virén -shortsit jalassa. Lukiossa liikuntatunnilla. Juoksin ennätökseni, 2 850 metriä kahdessatoista minuutissa. Liikuntatunti oli heti ruokailun jälkeen ja kymmenen porukan parasta juoksijaa joko lintsasi, piteli vatsaansa tai oksenteli pitkin rataa.

Mä olin sinä päivänä paras. Se oli mun toinen onnistumiseni koululiikunnassa. Ensimmäinen tapahtui alakoulun tokalla luokalla, luistelutunnilla.

Lasse Virén -shortsit ovat mun onnenshortsit.

Ne päällä voi käydä hyvin uimassa, erillisiä uimahousuja ei tarvitse. Kun kahlasin Kreetalla takaisin rannalle, vaimo sanoi: ”Noi roikkuu kuin kantaisit sortsien sisällä viittä kiloa hiekkaa. Tai olisit paskonut meressä housuusi.”

Ex-vaimo. Se puhui itsepintaisesti sorteista. Vaikka selitin kärsivällisesti mistä sana on peräisin.

(PITÄISIN SUT MIELUUSTI KYLLÄ VAIMONA, HELI.)

Jotkut ei osaa nähdä parastaan.

(KUSIPÄÄ AKKA.)

Viime vuosina Lasse Virén -shortsit eivät ole sopineet enää jalkaan. Se on ollut suurempi järkytys kuin hiusten harveneminen tai lähinäön huonontuminen.

Aluksi shortsit kiristivät niin että vatsanahkaan jäi syvä punainen rantu. Ajattelin, että ne olivat kutistuneet pesussa. Kysyin varovaisesti vaimolta. Ex-vaimolta. Heli nauroi, niin kepeän räkäisestä kuin vain Heli osaa nauraa: ”Päinvastoin, sortsit (SHORTSIT!) on venähtäneet kaksinkertaiseksi siitä, kun näin ne ekan kerran päälläsi.”

Sanoin, että lihakseni ovat kasvaneet. Heli käkätti entistäkin kepeämmin.

Nukahdin shortsit jalassa. Vatsa kuminauhan kohdalla oli muuttunut keltamustaksi. Pelästyin voiko verenjuoksu katketa vatsan kohdalta ja jalat joutua kuolioon.

Itsemurhani olen päättänyt tehdä Lasse Virén -shortsit jalassa. Suomalainen kestävyysjuoksu nousee vielä kerran kunniaan maailman kisakentillä.

**”Kaikkien elämässä
on ratkaiseva hetki.
Tienristeys. Tämä oli minun.”**

Kun on yrittänyt polttaa kotitalonsa, jossa vaimo ja lapset nukkuvat, on parasta hypätä lähimmän menopelin rattiin – joka tässä tapauksessa löytyy vuoden 1977 Lada 1200L:stä – ja painaa kaasu pohjaan.

Teemu on lihava keski-ikäinen mies, joka kuuluu riskiryhmään muutenkin kuin painonsa puolesta: hän on päättänyt tehdä itsemurhan. Koko elämänsä Teemu on pyrkinyt täyttämään muiden toiveet ja odotukset, mutta itse hän ei ole juuri saanut ymmärrystä osakseen. Siinä missä hän on nähnyt tähden, vaimo on nähnyt mädäntyneen omenan, siellä missä Teemu on tuntenut tuulahduksen suomalaisen yleisurheilun kulta-ajalta, muut ovat haistaneet vain roskikseen kelpaavat virttyneet satiinisortsit.

Nyt Teemu matkaa kohti Espanjaa aikomuksenaan päättää päivänsä miehekkäimmällä mahdollisella tavalla: antautumalla sonnien seivästettäväksi Pamplonan kujilla heinäkuussa härkäjuoksussa. Pelkääjänpaikalla istuu pitkänhuiskea liftarityttö ja takakontissa lojuu pahvilaatikko, joka pitää sisällään koko hänen elämänsä, kaikki ne hetket jotka ovat tehneet hänestä sen mikä hän on.

Pääillyksen suunnittelu ja valokuvat: Markko Taina
84.2 | www.tammi.fi | ISBN 978-951-31-8026-3

9 789513 180263